

Vidende, at det er rimeligt, at vi i en Lov, der i øvrigt ligestiller Ægtefællerne, kræver, at den anden Ægtefælle skal give sit Samtykke.

Den højtærede Justitsminister sagde dernæst om Ændringsforslaget under Nr. 9, jfr. Nr. 10, der er stillet til § 22 af det samme Flertal, konservative, radikale og socialdemokratiske Udvalgsmedlemmer, at dette Forslag ingen Vejledning gav. Selv om dette nu var rigtigt, hvad jeg ikke kan indrømme, finder jeg, at det er bedre at lade være at give en Dommer en Vejledning end at give ham en urigtig Vejledning, og den højtærede Justitsminister har efter min Mening, saaledes som han har formuleret § 22, 1ste Stykke, villet give Dommeren en urigtig Vejledning. Det siges nemlig heri: „Under Retsforfølgning paahviler det den, der paastaar, at Ejendele hører til den Del af Fællesboet, hvorover Hustruen er raadig, at føre et under Hensyntagen til samtlige foreliggende Forhold tilstrækkeligt Bevis.“ Vi mener, at man ikke bør have denne Bevisbyrdefordeling, men at det vil være rimeligere, at der, som paabudt i § 22, 2det Stykke, optages en Fortegnelse over, hvad hver af Ægtefællerne raader over, og hvad der hører til enhvers Særeje, idet vi saa gaar ud fra, at naar Retten dommer efter samtlige foreliggende Omstændigheder, vil der blive taget rimeligt Hensyn til Betydningen af denne Fortegnelse. Deri ligger indirekte en vis Henvisning for Dommeren til, hvad han skal lægge Vægten paa, og derfor kan jeg ikke indrømme, at der ingen Vejledning gives. Ved vort Ændringsforslag gives der nogen Vejledning, og den gaar i den rigtige Retning, medens den højtærede Justitsminister efter vor Opfattelse giver en urigtig Vejledning.

Det forbyrser mig at høre, at det Ændringsforslag, vi fra socialdemokratisk Side har stillet under Nr. 20 til § 47, hvis det vedtages, vilde medføre et Skriverseri af den anden Verden og et mægtigt Administrationsmaskineri, som den højtærede Justitsminister udtrykte sig. Jeg tror, den højtærede Minister lever for meget i Forenklingskommissionernes og Administrationsindskrænkningernes Verden, i hvert Fald, for at udtrykke mig forsigtigt, teoretisk set, og at han lader sig paavirke ved enhver Lejlighed, hvor der er Tale om en eller anden administrativ Virksomhed, til at se denne udforme sig i mægtige Dimensioner. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, siden han bruger saa stærke Udtryk: hvor mange Tilfælde af Begærin-

ger om Bosondring mon der overhovedet foreligger her i Landet om Aaret? Og paa hvilken særdeles upraktisk Maade vil den højtærede Minister have, at Administrationen skal behandle disse Begæring for at faa dem til at svulme op til et saa mægtigt Administrationsmaskineri, som han stillede i Udsigt?

Endelig vil jeg sige, at naar den højtærede Minister og med ham flere af Medlemmerne af det Flertal, der har stillet Ændringsforslaget under Nr. 22, selv er i Tvivl om, hvorvidt dette Forslag ikke er uklart og vil volde Vanskeligheder i Praksis, saa vil de komme udover denne Tvivl og disse Vanskeligheder ved at stemme for det Forslag, vi har stillet under Nr. 21, thi det er lysende klart.

Justitsministeren (Rytter): Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) var saa tilfreds med den gode Virkning, som Betænkningen og hans Tale her i Tinget har haft. Jeg kan derfor ikke andet end udtrykke min Glæde over, at det ærede Medlem nu tilbagekaldte, hvad der staar i Betænkningen. Det ærede Medlem var nemlig enig med mig angaaende Spørgsmaalet Underpant i Løsøre: at derom kunde man godt fremsætte de Betragtninger, jeg har gjort gældende. I Betænkningen staar imidlertid fremhævet det stik modsatte, der staar oven i Købet, at det er ulogisk at opstille en Modsætning mellem Pantsætning af fast Ejendom og Pantsætning af Løsøregenstande. Den gode Virkning af Betænkningen er derfor blevet ophævet ved Strid, og hvad der er det værste, ved Strid hos det ærede Medlem selv. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at det at give Underpant i Løsøre er en abnorm Retshandel, og den bør vi ikke begunstige; derfor er det naturligt at kræve Hustruens Samtykke dertil; men ved Pantsætning af fast Ejendom, ved al Realkredit, er det ikke naturligt, og derfor burde vi ikke kræve Samtykke dertil.

Det ærede Medlem mente med Hensyn til Bevisbyrdespørgsmaalet i § 22, at det var bedre, at der ingen Vejledning blev givet, end at der blev givet en urigtig, og det ærede Medlem fremhævede da navnlig Synspunktet overfor Dommerne, at de saa kom til at tage forkert paa det. Men det er, fordi det ærede Medlem nu en Gang er en bureaukratisk Natur, at det ærede Medlem ser saaledes paa Sagen. Dette er nemlig aldeles ikke en Vejledning for Dommerne, men for Befolkningen, saa at den faar en Regel at gaa efter. I saa Fald vil Befolkningen nemlig indrette sig med det for Øje,